

La mort del futbol romàntic

«Igual com fa un temps hem decretat ja la mort de l'amor romàntic, ha arribat l'hora de sentenciar la mort del futbol romàntic»

"El que més m'agrada del futbol és la pilota, tota la resta, cansa". És una de les frases que va deixar per la posteritat Diego Armando Maradona -aquest divendres farà dos anys que va morir- i va com anell al dit per atansar-nos a l'encès debat sobre la inconveniència que el Mundial de Futbol de 2022 s'estigui celebrant en un règim dictatorial com el Qatar. La frase de Maradona és la perfecta definició del concepte etern 'opi del poble', amb el qual la FIFA aspira a driblar el seu enèsim escàndol.

La fe(bre) del futbol mou muntanyes. I els diners qatarians han desplaçat l'esdeveniment més gran de l'esport rei de l'estiu a l'hivern, a un país amb zero arrelament futbolístic. Tot això sense que ningú s'hagi rasgat les vestidures. Parlant de vestidures, ja en el seu dia, el Barça va enviar Unicef a la part del darrere de la samarreta, empassant-se els seus valors per tacar el pit de l'equipació blaugrana amb la marca del Qatar. L'anunci arribava poc després que aquell mateix 2010, la FIFA designés que la seu del Mundial 2022 seria el Qatar.

El Qatar, un país que vulnera sistemàticament els drets humans, els dels homosexuals, els de les dones. I els drets del planeta, és principal emissor de gasos d'efecte hivernacle per càpita. El de Qatar, un mundial que es juga en uns estadis construïts per treballadors immigrants explotats, 6.500 dels quals haurien mort segons el britànic The Guardian. I per més que s'hagi dit mil i una vegades els últims dies, és obligació de tots repetir-ho sempre que en tinguem ocasió en comptes de tocar el violí o xiular i mirar cap a una altra banda, com estan fent la immensa majoria de protagonistes esportius del mundial. Això dels drets humans, "depèn d'allò en què vulguis fixar-te", diu Luis Enrique, "soc seleccionador, no polític". I es queda tan ample. Això, com a mínim, és de targeta vermella.

Dit tot això, faríem bé de ser realistes i assumir que plantejar un boicot al Mundial és tan ingenu i naïf com desitjar que s'acabi la fam al món. Només així podrem aprofitar l'oportunitat que brinda un dels esdeveniments que més espectadors mou a nivell planetari per obrir una finestra i denunciar què passa. Perquè si bé no se'ns escapa que l'objectiu de les autoritats qatarianes és blanquejar la seva imatge, també és cert que el món està podent veure la cara oculta. Molts dels corresponsals desplaçats aquests dies aprofiten una part de les seves cròniques per explicar que darrere de tants luxes, hi ha un règim que trepitja les llibertats a cara descoberta. El problema arribarà, com sempre passa, quan s'apaguin els focus, quan marxin les càmeres.

No és ni la primera ni l'última vegada que el futbol es passa l'ètica, la moral, els principis i els valors per allà on no sona. Ara és el Qatar, però abans va ser la Rússia de Putin, que va acollir el Mundial de 2018, quatre anys després d'haver envaït i haver-se annexionat Crimea. O l'Argentina de Videla, que en va ser la seu el 1978, en plena dictadura. Igual com fa un temps hem decretat ja la mort de l'amor romàntic, ha arribat l'hora de sentenciar la mort del futbol romàntic. El d'aquell nen de Calamaro que va quedar aixafat quan va veure el gegant, aquell imponent Estadio Azteca, on la mà de Déu va conquerir l'últim Mundial per Argentina ara fa 36 anys. El mític Estadio Azteca que, per cert, tornarà a ser epicentre del futbol al proper Mundial, el de Mèxic 2026. Llavors, Qatar ens quedarà molt lluny. I qui sap si encara quedaran romàntics.